

Ne postoji jasna granica između hobija i profesije. Međuprostor i potka su od istog materijala. Zatrovan ljubavlju, sklonostima, idejom svako od nas se rodi i pitanje je trenutka u kome će se steći svi uslovi da nešto počneš da iznedravaš iz sebe. Ti to voliš, to je deo tebe i po pravilu si poslednji kome postane jasno da nešto ozbiljno stvaraš, da iz tvojih dlanova, sa prs-tiju poteku kristali radosti prepoznavanja za tebe i druge. Ti nešto prosto radiš, trčiš jer ti treba da se pretočiš i ostvariš, da magličasto otelotvoriš, prvo svoje, a zatim i tuđe želje i da sve to neprimetno dobija dimenziju profesije. Bivaš uvučen u gomilu sporednih stvari, formalnih obaveza i odgovornosti koje ne želiš i koje su ometači u tvom nastojanju da stvaraš, ali život nije bajka kojoj prepoznamo sve detalje i znamo kraj.

Tvoj nagon, pre no pogon, daje ti snage da taj steeplechase u korist cilja koji vidiš, pretrčiš nesvestan, jer hoćeš ono na kraju. Volim drvo, volim njegov miris na tamjan i vreme, volim da mažem i bojim, volim da dajem lični karakter i svoju poruku u ime budućeg vlasnika lampe. Volim da to bude nečija lična lampa koju će on po mojoj poruci prepoznati. Volim da slažem slojeve zamišljenog trajanja, ne znam koliko će izmišljenih vlasnika i kuća moja svaka najdraža promeniti u svom virtuelnom životu koji joj darivam stvarajući je u vremenu prošlom.

Još uvek sam više u nervoznom naboju stvaraoca i manje u profesionalnoj disciplini redosleda i nužnih predradnji, kojih se nažalost moram negde pridržavati i koji su neminovnost kvaliteta, ali i za to treba vreme. Da bi stvarao nešto bezvremeno, dužan si da ispoštuješ sve pretpostavljeno i moguće dešavanje, počev od «bivših» do budućih vlasnika. Ti hoćeš da se to rodi, vidiš ga, znaš miris tvoje personifikacije u ime drugih, treba da izdržiš i da kultivišeš gomilu samodiscipline u postupku da bi to i uspeo.

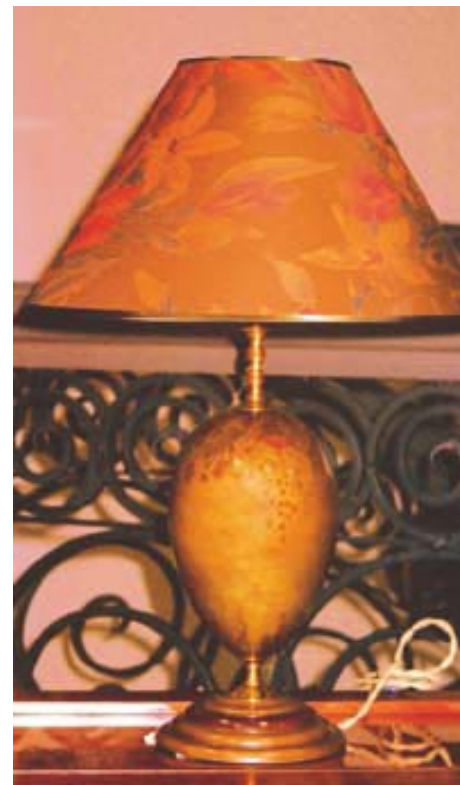
Ne znam više šta da kažem, a da se ne ponavljam ili ne odem previše u detalje. Jednostavno, ako nešto voliš i ako to drugi vole i za njih to ima upotrebnu vrednost, eto profesije hteli vi to ili ne. U početku je to samo igra, igra za, i sa sobom, kasnije popimate odgovornost posmatrača i počinjete da razmišljate o usklađivanju svoje razuzdane želje sa različitostima ljudskih karaktera i potreba. Na kraju, najvažnije mi je, još uvek, da se neko obrađuje svaki dan i svaki put kada pogleda moju lampu u svom novom, sopstvenom kutku.

Zato mi je jako važno da znam, iako nije lepo da pitam, a vaspitana sam i da nije lepo viriti u tuđe živote, gde to stanuje sada moja lampa i da li je vole. To nije profesionalno, ali to ne mogu da izbacim iz sebe. Postojim sa manom koja ume da obrađuje.

Uživajte u MAJSTORIJAMA!

*U ime redakcije,
profi gost, Biljana Filipović, ARHETIP*

TRAGOM duše

Arhetip je jedina tajna kod koje se sve vidi, sve je rečeno jezikom lepote za one koji tim jezikom žive. Zapreten u snove, on je zapis u genetskom kodu svakog od nas, zato lako, iako nemušto prepoznatljiv odmah.

Arhetip je rođen i pre našeg rođenja, iz ljubavi prema lepom, iz sna da se opstane u lepoti kao odgovor sve ružnijoj javi. Iz svakodnevice naših života, ophrvane standardima vremena kome pripadamo, u sterilnosti i suvoći koja je nadrastala neophodnu toplinu živog dodira da bi se postojalo, on lepotom biva sve glasniji i konačno, kao veliki prasak izranja iz anonimnosti oblikovan u Umetničku radionicu Arhetip, 21 novembra 1999. godine.

Arhetip je lepo naspram ružnog, ljubav naspram mržnje, mir naspram haosa, trajanje omeđeno bezvremenošću. Lampe koje izrađujemo u našoj radionici nastaju u prirodi i imaju više od jednog života. Prvo rastu iz tla negde, daleko od nas, kao plemenito i raskošno drvo. Niču i žive od svetlosti, a posle dugog perioda hibernacije u specifičnim uslovima, zadržavajući mirise tamjana

i bilja, ponovo se rađaju stopljene u pigmente i senke i postaju bezvremene u svetlosti i radosti koje daruju nama.

Arhetip lampa nastaje kroz traganje za otiskom života, tragom duše i navika nekog njenog bivšeg, izmišljenog vlasnika. Kao u bajci, jer to i jesmo, lampe poprimaju patinu, izranjaju kao amfore iz mora ili podruma ili mirišu na tavansku prašinu suvog drveta. Mi ih *pronalazimo* dajući tragove života, upotrebe, nepažnje, flekanja i brisanja, ogrebotine izvlačenja i padanja.

U jednom trenutku u jednom sloju boje, nastaje nova lampa. U sledećoj fazi se *koristi i prlja, kaplje, curi, sa tragovima sočnih jabuka i muva*. Naredni sloj predstavlja zaborav i odbacivanje, dodaje se mek i topao zvuk memle i prašine koja pada na lampu skrajnutu dole ili gore, van domašaja, ali ipak dovoljno blizu da bi se iz daljine čuli zvuci života koji se

dešava tamo negde. Nakon toga se oslikava pronalaženje, vraćanje u život sa ovlaš pokušanim čišćenjem rukavom ili četkom, a onda kao zafarbana ili samo prelakirana u oguljeni lak sa oštećenjima izranja kao Feniks u raskoši nesavršenstva i lepoti trajanja.

To je trenutak kada se životni ciklus lampe kruniše abažurum, koji kako god da potekao od svilenih buba ili savremene tehnologije dekorativnih materijala, prolazi kroz ruke koje mu daju oblik, ime i prezime, čipku i mašnu, kabinetsku mušku strogost ili operativnu svetlost po potrebi, uglavnom tajanstvenu intimu ličnog kutka. Hod po žici, koliko od začinskog kiča ili otmenosti, da li je bila *engleska* ili *francuska*, rese ili čipke, starinsko roze, venecijansko crvena, staro zlato ili jednostavnost čistih formi minimalista.

Danas sam ustala na ušuškanost kariranih i cvetnih dezena... da li je u baštama svih baka ista boja mladog graška? U šta je gledao Herendi? Da li smo iza ogleдалa bili mi?

Koliko će sanjivih očiju poslednje kadrove dana uljukivati u svetlosti zasenčenoj karnerima, bombicama, kičankama u boji toplog čaja, meda, bele kafe, boji iščezlih promincl i puslica. Da li su blatnjavi trouglovi čipke dugačkih gaća mladih gospođica mogli biti bačeni nekada, da se osuše preko abažura ili je to moguće tek sada?

Da li je nekada sada ili je sada nekada?

Da li će dva kustosa muzeja izgubljeno-nađenih radosti, Dva prašinaru novih stvari, uspeti da unucima bez baba sa vrednim nasleđem, ostave nešto vredno kao staro zaveštanje?

Ako svetli, jesu već!

A

ARHETIP

UMETNIČKA RADIONICA
ZA IZRADU
ABAŽURA I LAMPI

BEOGRAD
Tel.: 011/107-185,
106-135, 31-63-914
Mob. tel.: 063/8762-761

